

‘Ο Βίσμαρκ παρητήθη... άναδρασμός πολέμου....
 ‘Ε! καφφετζή, γιά βάλε φωτιά ‘στον ναργιλέ μου.

**Προς τόν Βισμάρκ έπιστολή
 του πατριώτου Φασουλή.**

Βρέ ‘Αρχικαγκελάριε σοφέ τών Γερμανών,
 όπου ποτέ δέν έπαυσε τόν κόσμον συγκινών,
 θηρίον, άγριάνθρωπε, Μαιμούθ, χασάπη, μούργε,
 Πυθία, Μορμολύκειον, μεγάλη ραδιούργε,
 ‘Αράχνη, που ‘στό δίχτυ σου τσακόνεις κάθε μυίγα,
 κι ‘σα κανείς γιά σένα ‘πή θά μου φανούν όλλίγα.

Βρέ ‘Αρχικαγκελάριε, κατρηαμένε δαίμων,
 που θεωρείς άτάραχος τό φάσμα τών πολέμων,
 που τής Ερώπης τής σοφής έπήρες τόν άέρα,
 όπου και Αδωκράτορας προστάξεις και όρίζεις,
 έσύ που ‘στό ταχούνι σου μάς γράφεις νύκτα μέρα,
 αλλά κι ‘εμείς σέ γράφομεν εκεί που δέν γνωρίζεις.

Βρέ ‘Αρχικαγκελάριε σοφέ τών Γερμανών,
 πανούργε πολυμήχανε, θεότης Αιγυπτία,
 που Δύσις και ‘Ανατολή μέ γόνυ ταπεινόν
 ενόπιόν σου σιωπά και στέκεται όπτία,
 μόνος δ’ ‘εγώ ‘στην δόξαν σου τά όπισθέν μου στρέφω
 κι ‘ουδέ χαμμίαν προς αύτην ύπόληψιν δέν τρέφω.

Βρέ ‘Αρχικαγκελάριε, Λερναία ‘Υδρα, Τέρας,
 μέ άμετρήτους κεφαλάς και γλώσσας πλειοτέρας,

όπου ‘στον κόσμον έφερες χολέραν και πανώλην
 και εις τά αίματα τρυφάς πολέμου έπαράτου,
 κι ‘εγώ μονάχος άψηφώ τήν δύναμίν σου όλην
 καθήμενος φαρδός πλατύς εκεί ‘στου Ζαχαράτου.

Βρέ ‘Αρχικαγκελάριε και ύπαρχις φρικώδης,
 Βυργγάβε, Μεγαθήριον, και Σφιγγέ μυστηριώδης,
 άπαισιον γερόντιον μέ ίνας σιδηράς,
 που μέσα εις τό κόκκαλο μάς βάζεις τό μαχαίρι,
 ό κόσμος όλος έμαθε μετά πολλής χάρας
 πως τά παππούτσια σου δώσε ό Κάϊzer ‘στό χέρι.

‘Εχάρησαν κι ‘οι ‘Ελληνες οι Μαραθωνομάχοι,
 αλλά έχάρην μέ αύτοδς κι ‘ό Φασουλής ‘εγώ,
 που σ’ έχω περισσότερον άπ’ όλους ‘στό στομάχι
 και τής ραδιούργιας σου τοδς τρόπους έξηγώ.
 ‘Η δόξα σου, ή φήμη σου, τών άθλων σου τό πλήθος
 έπίεσε τό στέρνον μου καθώς Κυκλώπων λίθος.

Τό Σύμπαν συνεταιράζεις εικοσιπέντε χρόνους,
 ό κόσμος έφερε ζυγόν βαρύν και άργαλέον,
 έπιφανείς συντέριφες και τροπαιούχους θρόνους
 κι ‘εις ράχη μετεβλήθησαν πορφυρά Βασιλέων,

κι' ἡ δόξα σου δίστασε ὠκεανὸς καὶ ὄρη
καὶ σὲ Καισάρων Καισάρη πᾶν ἔθνος ἐθεώρει.

Κι' ἐμὲ πολὺ ἐτάραξε τὸ κλέος τοῦ καιροῦ σου . . .
ὠμίλει, Καρχηλάρις, κι' ὁ κεραυνὸς ἐβρόντα,
καὶ ἂν τυχὸν ἐπήγαίνεις μὲ βίαν πρὸς νεροῦ σου
κατέβαιναν κι' ἀνέβαιναν χρωῶγραφα καὶ φόντα,
καὶ κόψιμο μᾶς ἔπιανε κι' ἐβόγχα ὄλ' ἡ γῆ
ὡσάν νὰ τὴν ἐμάστιζε τοῦ Φαραῶ πληγῆ.

Ἄλλὰ ποτὲ δὲν ἐστρεφες καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸ βλέμμα
καὶ εἶπες, βέλος καθ' ἡμῶν τοξεύων ἰσθόλον,
ὅτι ἐνὸς Πομερανὸν δὲν θυσιάζεις αἷμα
ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ Φασουλή καὶ τῶν Ἑλλήνων ὄλων.
Καὶ σὺν νὰ σοῦ ἐφάγαμε κι' ἐμεῖς τὸ πιρνοκόκι
δὲν ἔπαυε τὸ χέρι σου νὰ μᾶς καταδιώχῃ.

Ἄλλ' ἔννοια σου, χερὸν Φων Βισμάρκ, μαύρη ψυχὴ καὶ
κι' ἂν τῶν Ἑλλήνων τὴν κλεινὴν περιφρονῆς ἀγγέλην
θὰ γράψῃ ὅμως διὰ σὲ ἡ νέα ἱστορία
πῶς δὲν ὑπῆρξες πώποτε οὐδὲ στιγμὴν Φιλιέλληνη.
Καὶ τοῦτο τὴν μεγάλην σου θὰ στιγματίσῃ φήμη
καὶ θ' ἀμαυρώσῃ ὅπωςοὺν τὴν ἐνδοξὸν σου μνήμη.

Ἄλλὰ κι' ἐγώ, χερὸν Φων Βισμάρκ, ὅποταν σ' ἀπαντήσω
ἔχει ὅπου ὁ θάνατος μᾶς κάμνει ὄλους ἰσούς,
μὲ ὕφος ἐπιτακτικὸν τὸν λόγον θὰ ζητήσω
τῆς ἔχθρας σου τῆς πρὸς ἡμᾶς καὶ τοῦ πολλοῦ σου μί-
δι' ὅσα δὲ μᾶς ἔκαμες καλὰ θὰ σὲ πληρώσω, [σους,
μὲ ἄλλους λόγους ἐννοεῖς πῶς θὰ σ' ἐμβαλαρώσω.

Ναί, Βισμάρκ ἀφιλότιμε, Βρυκόλαχα, Κεφάλια,
τὴ δόξα πᾶ τὴν ἐφαγες καὶ σὺ μὲ τὴν κουτάλα,
κι' εἶναι καιρὸς τὸ τόσον σου νὰ πῆσῃ μεγαλείον,
νὰ λείψουν τὰ τρεχάματα, νὰ ἡσυχάσουν ὄλοι,
κι' ἐμεῖς νὰ συζητήσωμεν περὶ Διακυλιῶν
καὶ μὲ ὄλο τὸ ραχάτι μᾶς νὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

Ἐὰν δὲν μᾶς ἠγάπησες, ἂν δὲν μᾶς ἀγαπᾷς,
μὰ τώρα τὸ κεφάλι σου τὸν τοῖχο θὰ κτυπᾷς.
Εἶς τὸ καλὸ, χερὸν Φων Βισμάρκ... μὸ φαινέσαι σὺν Χά-
σῦρε σ'τὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέτα, [ρος...
νὰ φύγῃ ἀπὸ πᾶνω μᾶς τοῦ ὄχκου σου τὸ βάρος,
νὰ πάρωμε ἀναπνοή, νὰ πάρωμε ἀέρα.

Καλὰ σου ξεκουπίσματα, Μισέλλην τοῦ διαβόλου,
κι' οἱ πατριῶταί σου αὐτοὶ δὲν σὲ χωνεύουν δρόλου.
Ἄν καὶ εἰς δόξαν ἀληθῶς τοῦς ἔφρες ὑψίστην,
κι' ἔκεινοι τώρα χαίροντες φωνάζουν ἐστὸ καλό...
μᾶς ἔσπασες, μᾶς ἔρεψες, μᾶς ἐβγάλες τὴν πίστιν,
καὶ μέσα σ'τὸ κεφάλι μᾶς δὲν ἀφήσες τίηλό.

Θὰ λείψῃ κι' ἡ πανίσχυρος τοῦ Βισμάρκ βασιλεία
καθὼς καὶ ἄλλα ἐσθυσαν τοσαῦτα μεγαλεῖα.
Καὶ νῦν ὁ Καρχηλάριος τῆς Λόρδας Φασουλῆς,
ὁ πρὸ τῶν ὄχων πόποτε τὴν κεραλὴν τοῦ κλίνας,
ψάλλει τὰ ξεκουμπῖδια σου μετὰ χαρᾶς πολλῆς
ἀπὸ τὴν γῆν τὴν κλασικὴν, τὴν γῆν τῆς καθβαλίνας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Προμηθεὺς Δεσμώτης τοῦ τραγικοῦ Αἰσχύλου,
μετὰφρασις σπουδαία τοῦ Μιχαῆλ Μουραῖν,
ἐγκύβαντος εἰς ταῦτην μετὰ μεγάλου ζήλου,
διὰ πολλῶν ἐπιπέμων βραβεῖον τοῦ ἀνήκει.
Ἀνάλυσις εἰς δια καὶ τόσαι σημεῖωσις
καὶ κρίσις οὐκ ὀλίγη καὶ μάθησις καὶ γνάσις.

Ἐτὸν Δεύτερον Φιλιππικὸν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου
τοῦ ῥήτορος Κικέρωνος μεγάλα σημεῖωσις
ὑπὸ Βλακίην τοῦ γνωστοῦ, Καθηγητοῦ σπανίου,
μετὰ σχολίων ἀκριβῶν καὶ αφηρητικῶν τόσων.
Ἐσχάτως ἐξεδόθησαν δαπάναις τοῦ Νοτάρη,
κι' ἄς τρέξῃ τὸν Κικέρωνα πᾶς σπουδαστὴς νὰ πάρῃ

Λεπτομερῆς Κατάλογος Ρημάτων Ἀνωμαλῶν,
ἐκασθεῖς ἐξ Ἀττικῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
Λουκάς Χριστόδουλος ἐστὶ ὁ γράψας τὸ βιβλίον
πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν Ἑλληνικῶν Σχολείων.
Καὶ τοῦτο τὸ ἐξέδωκε Νοτάρης ὁ γνωστός,
τοῦ μ' Ὀμαλά κι' Ἀνώμαλα τοῦ Ἰβητικῶν ὁ Χριστός.

Ὁ Παναγῆς Χριστόδουλος, ὁ μόνων ἐν Βρατσίᾳ,
ἀνέλαβε πρὸς πώλησιν καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὰ φύλλα,
κι' ἐτι βιβλίον ἀπ' ἐδῶ ἐκδίδει ὁ καθεὶς
ἐτὸ βιβλιοπωλεῖον του ἄς στέλλῃ παρευθεῖς.
Κι' ἐστις νὰ γίνῃ τοῦ Ρωμηοῦ συνδρομητικῆς θελήσῃ,
πρὸς τοῦτον θ' ἀπευθύνεται, μ' αὐτὸν θὰ ἐμιλήσῃ,
καὶ θὰ ἐμβάδ' εἰς χεῖρας του ἐκαστην συνδρομῆν
καὶ πᾶσαν οὐκ ἀνὰ ποτὸς τοῦ φύλλου πληρωμῆν
καὶ τέλος δλ' αὶ πράξεις του θὰ ἔχουν μίγα κύρος...
Εἶπα... Γεώργιος Σουρῆς, ἱεπότης τοῦ Σωτήρος.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὺς κάνω — πῶς ἐπὶ σῆχτι μου ἀνέβη,
ἐτὴν Νεάπολιν ἀπένω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἐνοδοχέων ἐδῶ, — ἐπὶ ἐπὶ λέει τρεῖς ἐπὶ ἐδῶ,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μὲ γὰρ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χεῖρα δίχως ἐνδρα, — πῶταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ἰδὸς τοῦ Πρωσταῖου κεντρικῶς πολέως.